

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci navrhovatelky: **J. K.**, zastoupené Mgr. Jiřím Maškem, advokátem, se sídlem Pod Všemi svatými 427/17, Plzeň, proti odpůrkyni: **obec Všenory**, se sídlem U Silnice 151, Všenory, zastoupené JUDr. Janem Marečkem, advokátem, se sídlem Na Švihance 1476/1, Praha 2, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. j. 1432/2022/OUVSE/Jpe, Územního plánu obce Všenory, vydaného usnesením zastupitelstva obce Všenory ze dne 8. 9. 2022, č. 3/30/2022, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2023, č. j. 54 A 79/2023 - 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Navrhovatelka **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Navrhovatelka **je povinna** zaplatit odpůrkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti **3 400 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, advokáta JUDr. Jana Marečka.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Navrhovatelka se v řízení před krajským soudem domáhala zrušení opatření obecné povahy, Územního plánu obce Všenory vydaného pod č. j. 1432/2022/OUVSE/Jpe a přijatého shora uvedeným usnesením zastupitelstva obce (dále jen „napadený územní plán“). Navrhovatelka je vlastníkem pozemků p. č. XA a p. č. XB, obou v k. ú. V. (dále jen „pozemky navrhovatelky“). Napadený územní plán určil, že navrhovatelčin pozemek p. č. XA je nově územní rezervou R01, a to dle textové části (str. 47) napadeného územního

plánu „územní rezervou pro čistírnu odpadních vod [dále jen „ČOV“]; *technická infrastruktura – vodní hospodářství*“ (dále též „sporná územní rezerva“).

[2] Proti sporné územní rezervě navrhovatelka brojila připomínkami ze dne 9. 1. 2020 a poté námitkami ze dne 29. 6. 2021. Ohledně rozporu napadeného územního plánu s hmotněprávními předpisy navrhovatelka nejprve odkázala na § 43 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 23. 1. 2023 (dále jen „stavební zákon“), dle kterého musí být územní plán bližší projekcí cílů a úkolů celostátního a krajského územního plánování s přihlédnutím k místním specifikům. Přitom upozornila, že její pozemky se nacházejí v rekreační oblasti, konkrétně v chatové osadě Montana, jež má téměř stoletou historii. Politika územního rozvoje ČR a Zásady územního rozvoje Středočeského kraje přitom kladou velký důraz na rozvoj cestovního ruchu a rekreace. Potenciální realizace ČOV by však podle navrhovatelky rekreační charakter oblasti poškodila.

[3] Navrhovatelka nesouhlasí s argumentací odpůrkyně, že rekreační využití jejího pozemku je značně omezené, neboť se nachází v aktivní zóně záplavového území. Navrhovatelka je přesvědčena, že dotčené území skýtá obrovský potenciál pro rozšíření rekreačního využití a již nyní nabízí rozsáhlé možnosti rekreace. ČOV by však dle názoru navrhovatelky generovala hluk, který by značně omezil klidovou atmosféru osadního prostředí, a tedy i samotnou rekreaci (využití území k odpočinku) a plašil by ryby. Navrhovatelka se domnívá, že na břehu řeky budou vznikat travnaté pláže a sportovně-rekreační působiště (hřiště, prolézačky, stánky aj.), což by ale hlučná a pravděpodobně i zapáchající ČOV negativně ovlivnila.

[4] Dále navrhovatelka poukázala na to, že podle čl. 26 Politiky územního rozvoje ČR lze do aktivní zóny záplavového území veřejnou infrastrukturu umisťovat jen výjimečně. Sama odpůrkyně přitom měla podle navrhovatelky konstatovat, že ČOV nemá ekonomický smysl, za situace, v níž napadený územní plán nadále prioritně zachovává koncepci odkanalizování směrem na ČOV Dobřichovice. Odpůrkyně proto mohla spornou územní rezervu jednoduše vynechat. V tom smyslu navrhovatelka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 AOs 6/2013 - 55, podle něhož územní plán nemá sloužit k vymezení všech teoretických možností využití území, zejména pak ne eventualit pravděpodobně nerealizovatelných.

[5] Ohledně přiměřenosti napadeného územního plánu navrhovatelka s odkazem na § 23b odst. 1 a 4 stavebního zákona uvedla, že sporná územní rezerva omezuje využití jednoho z jejích pozemků za situace, v níž je využití tohoto pozemku pro ČOV velice nepravděpodobné. Omezení svého vlastnického práva navrhovatelka proto považuje za zcela nepřiměřené, i s ohledem na deklarovanou vůli odpůrkyně neměnit stávající koncepci likvidace odpadních vod. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 14. 12. 2016, sp. zn. 22 Cdo 4304/2015, má navíc územní rezerva představovat pouze dočasné opatření. Sporná územní rezerva však podle navrhovatelky dočasně nepůsobí, a navrhovatelka se proto obává, že bude zachována nepřiměřeně dlouho.

[6] Navrhovatelka dále tvrdila, že její pozemek je pro umístění ČOV nevhodný. Naproti tomu sousední pozemek p. č. XC ve vlastnictví fyzické osoby je podle navrhovatelky ve stejné či nižší výškové hladině a není nijak využíván. Územní rezerva pro ČOV by proto

pokračování

vlastníka sousedního pozemku nijak neomezovala, zatímco navrhovatelka své pozemky aktivně využívá k rekreaci. Navrhovatelka také namítá, že odpůrkyně neoznačila za vhodný pro ČOV svůj pozemek p. č. 1915/17, který je v totožné výškové hladině i vzdálenosti od řeky Berounky. Vzhledem k tomu, že dle názoru navrhovatelky mohla odpůrkyně umístit spornou územní rezervu na vhodnější pozemek, je napadený územní plán nepřiměřeným zásahem (zde odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, č. 740/2006 Sb. NSS). Navrhovatelka též připomíná, že na veřejném jednání dne 22. 6. 2021 vznesla žádost o objasnění, proč má být sporná územní rezerva umístěna na jednom z pozemků navrhovatelky, na což měli tvůrci napadeného územního plánu sdělit, že se jim pozemek „líbí“.

[7] Závěrem navrhovatelka namítla také nepřezkoumatelnost napadeného územního plánu, neboť její podrobná argumentace v námitkách a připomínkách byla podle ní vypořádána lakonicky, prostým konstatováním souladu s Politikou územního rozvoje ČR a Zásadami územního rozvoje Středočeského kraje a odkazem na obecnou část odůvodnění napadeného územního plánu. V té je však výklad heslovitý nebo žádný, zejména pak co do naplnění výjimečných důvodů vyžadovaných bodem 26 Politiky územního rozvoje pro umístění záměru do záplavového území. Dle navrhovatelky tak důvody pro stanovení sporné územní rezervy nejsou jasné.

[8] Krajský soud návrh shora uvedeným rozsudkem zamítl. K námitce nepřezkoumatelnosti soud shledal, že napadený územní plán je odůvodněn velmi pečlivě; obsahuje jak obecné odůvodnění s výkladem širších vztahů v území včetně předpokládaného budoucího vývoje území odpůrkyně, tak přílohu obsahující vypořádání jednotlivých námitek. Vypořádání námítky navrhovatelky je pak jako celek srozumitelné. Ačkoliv odpůrkyně vypořádala její poukaz na Politiku územního rozvoje ČR a Zásady územního rozvoje Středočeského kraje prostým odkazem na obecnou část odůvodnění napadeného územního plánu, lze i tak bezpečně seznat, proč odpůrkyně shledala námitku nedůvodnou. A sice proto, že v posuzované věci se ještě nejedná o vlastní umístování ČOV, nýbrž zatím pouze o „přípravnou fázi“ za účelem bližšího prověření vztahů v území, která může, ale také nemusí vyústit ve změnu územního plánu vymezující zastavitelnou plochu určenou pro ČOV. Tuto povahu sporné územní rezervy odpůrkyně v rozhodnutí o námitce vysvětlila dle soudu dostatečně, a to včetně úvahy, proč se sporná územní rezerva týká právě pozemku navrhovatelky, a nikoliv pozemku souseda nebo obecního pozemku.

[9] Dále krajský soud shledal, že sporná územní rezerva omezuje (v posuzovaném případě navíc spíše jen teoreticky, než v rovině praktické) navrhovatelku jen v takovém využití pozemků, které by mohlo zabránit (případně) budoucí výstavbě ČOV. Existence sporné územní rezervy nijak nenarušuje stávající možnosti rekreačního a turistického využití dané oblasti, tím méně pak navrhovatelkou zmiňovanou možnost využívat své pozemky pro relaxaci a odpočinek. Ostatně navrhovatelka žádný skutečně znemožněný způsob využití svých pozemků v důsledku nynější územní rezervy ani netvrdí. Napadený územní plán pak rekreační význam území nijak nepopírá, ba naopak se k němu hlásí v textové části i v odůvodnění, zejména v části 9.2 „*Zdůvodnění základní koncepce rozvoje území, ochrany a rozvoje jeho hodnot*“ včetně historického výkladu o tom, že území je tradiční rekreační oblastí.

[10] Sporná územní rezerva se dle krajského soudu netýká „všech teoretických možností“, jak s odkazem na judikaturu tvrdí navrhovatelka, ale zcela konkrétní lokality, u níž odpůrkyně považuje za potřebné prověřit, zda by v ní bylo možné realizovat ČOV. S ohledem na připomínky města Dobřichovice se nejedná o zcela teoretické řešení bezdůvodně omezující pozemky navrhovatelky, jelikož možnost, že pro potřeby zachování možnosti dalšího rozvoje svého území bude muset odpůrkyně vybudovat vlastní ČOV, existuje a má podklad ve správním spise.

[11] Krajský soud se dále zabýval námitkou nepřiměřenosti zásahu napadené části územního plánu do práv navrhovatelky.

[12] Nejprve se vypořádal s dílčí námitkou, že sporná územní rezerva mohla být vymezena na jiném pozemku, než je pozemek navrhovatelky. Co se týče poukazu navrhovatelky na pozemek souseda, zde krajský soud přisvědčil zdůvodnění odpůrkyně, že tento pozemek se nachází v ochranném pásmu 50 m od okraje lesa ve smyslu § 14 odst. 2 lesního zákona, tj. případné umístění ČOV zde by vyžadovalo souhlasné závazné stanovisko orgánu státní správy lesa. Vlastnická práva navrhovatelky a jejího souseda si jsou přitom s ohledem na čl. 11 Listiny základních práv a svobod rovna, a proto není nepřiměřené, pokud odpůrce upřednostnil vymezení sporné územní rezervy na pozemku nacházejícím se mimo ochranné pásmo lesa z důvodu respektu k veřejným zájmům chráněným lesním zákonem. Co se týče navrhovatelkou zmíněného pozemku ve vlastnictví odpůrkyně, soud

pokračování

zde shledal, že tento pozemek je podle výkresu O2 „*Předpokládané zábory půdního fondu*“ skutečně tvořen zemědělskou půdou I. třídy ochrany. Z výkresu O1 „*Koordinální výkres*“ dále vyplývá, že se z většiny také nachází v aktivní zóně záplavového území a je úzký a podlouhlý, takže není jisté, zda by se na něj vměstnala zvažovaná stavba areálu ČOV. Nadto je tento pozemek oddělen od řeky rozsáhlým pozemkem jiného vlastníka, přes nějž by stejně muselo vést potrubí či koryto odvádějící přečištěné vody do vodního toku, takže by se odpůrkyně ani tímto řešením nevyhnula významnému zásahu do práv soukromých vlastníků. Krajský soud proto shledal důvodným závěr odpůrkyně, že spornou územní rezervu pro účely budoucí výstavby ČOV nebylo vhodné vymezit ani na obecním pozemku.

[13] Konečně krajský soud vypořádal i námitku navrhovatelky, že sporná územní rezerva bude nepřiměřeně dlouho omezovat využití jejího pozemku. Zde soud navrhovatelce částečně přisvědčil v tom, že v textové části napadeného územního plánu v kapitole i) „*Vymezení ploch a koridorů územních rezerv*“ není stanovena doba trvání sporné územní rezervy. Odpůrkyně však bude ohledně další existence sporné územní rezervy vázána povinnostmi podle § 55 stavebního zákona. To v první řadě znamená, že nejpozději po uplynutí čtyř let (nebude-li dříve pořízena územní studie US08) bude muset vyhodnotit, zda sporná územní rezerva i nadále plní svůj účel, a podle toho následně provést příslušnou změnu napadeného územního plánu. V případě, že by v rozporu s platnou právní úpravou zůstala na pozemku navrhovatelky sporná územní rezerva vymezena dlouhodobě a bezdůvodně, má navrhovatelka možnost domáhat se ochrany svých práv ve správním soudnictví. V nynější době je nicméně podle krajského soudu předčasné usuzovat, že bude sporná územní rezerva vymezena nepřiměřeně dlouho a ani navrhovatelka tuto svou obavu nepodložila žádnými objektivními skutečnostmi.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření odpůrkyně

[14] Navrhovatelka (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Založila ji na důvodech, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[15] Stěžovatelka má za to, že krajský soud se žalobními námitkami sice zabýval, ale učinil tak nedostatečně a neúplně za situace, v níž aproboval správním orgánem provedené pouze heslovité vypořádání námitek ohledně rozporu územního plánu s Politikou územního rozvoje ČR a Zásadami územního rozvoje Středočeského kraje či akceptoval jen odkaz na obecnou část odůvodnění napadeného územního plánu. Konstatování krajského soudu, že vypořádání námítky navrhovatelky je pak jako celek srozumitelné, tak považuje stěžovatelka za vadu zakládající nepřezkoumatelnost rozsudku.

[16] Nepřezkoumatelnost rozsudku spatřuje stěžovatelka také v nedostatečném odůvodnění výběru právě jejího pozemku pro spornou územní rezervu. Odůvodnění krajského soudu v této věci navrhovatelka považuje za vnitřně rozporné, spekulativní a v rozporu s vlastními pravidly odpůrce.

[17] Dále má stěžovatelka za to, že krajský soud se nevypořádal s námitkami ohledně snížení možnosti rekreačního využití pozemku v důsledku sporné územní rezervy. Navrhovatelka je přesvědčena, že umístění územní rezervy je způsobitelné zásadně omezit

rozvoj reakčního využití dané lokality, mimo jiné i jejího pozemku. Nebude-li se daná lokalita rozvíjet, což je při umístění územní rezervy pro potřeby ČOV možné důvodně očekávat, pak to ovlivní i ceny všech nemovitostí nacházejících se v okolí územní rezervy, tedy i jejího pozemku. Tím, že se soud nedostatečně vypořádal s touto námitkou, zatížil dle stěžovatelky své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[18] Odpůrkyně se ke kasační stížnosti obsáhle vyjádřila. Ve vyjádření se přiklání k argumentaci krajského soudu. Má za to, že napadený územní plán není diskriminační, byl vydán v souladu se zákonem, je bezesporu v souladu s Politikou územního rozvoje ČR a Zásadami územního rozvoje Středočeského kraje a jeho odůvodnění je přezkoumatelné. Kasační stížnost proto navrhuje zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost **není** důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud nejprve připomíná ustálenou judikaturu, podle níž je územní plán nástrojem, kterým obec ovlivňuje využití pozemků nacházejících se na jejím území; jedná se tak o vyjádření jejího práva na samosprávu a uvážení v přístupu k jejímu rozvoji. V procesu územního plánování dochází k vážení řady různých (často odlišných, nebo dokonce protichůdných) zájmů soukromých i veřejných. Výsledkem musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy (srov. nález Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2023, č. j. 1 As 120/2022 - 66, nebo ze dne 10. 1. 2023, č. j. 1 As 97/2022 - 68).

[22] Zároveň z ustálené judikatury vyplývá, že úlohou soudu v řízení o návrhu na zrušení územního plánu je poskytovat ochranu před excesy v územním plánování a před nedodržením zákonných mantinelů. Úkolem soudu naopak není určovat, jak má či naopak nemá být určité území využito, a aktivně tak dotvářet územní plánování. Při hodnocení zákonnosti změny územního plánu se musí soud řídit zásadou zdrženlivosti (např. rozsudky ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73, č. 1462/2008 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 Aos 2/2012 - 53).

[23] V podané kasační stížnosti je uplatněna kasační námitka nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatečném vypořádání žalobních námitek.

[24] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud neshledal námitku stěžovatele ohledně nedostatečného vypořádání žalobních námitek důvodnou; rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný.

[25] Kasační soud k této námitce připomíná, že územní plán je třeba přezkoumávat komplexně (a to i ve vztahu k vypořádání jednotlivých námitek). Rozhodnutí o námitkách,

pokračování

které musí obsahovat vlastní odůvodnění, je součástí odůvodnění opatření obecné povahy (§ 172 odst. 5 věta pátá správního řádu), a proto je třeba vnímat je ve vzájemné souvislosti (srov. rozsudky kasačního soudu ze dne 9. 7. 2020, č. j. 10 As 100/2018 - 48, ze dne 10. 1. 2023, č. j. 1 As 97/2022 - 68).

[26] Povahou územní rezervy se pak Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudcích ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011 - 11, nebo ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 Aos 2/2012 - 53). Z uvedených rozhodnutí vyplývá, že v území dotčeném územní rezervou je i nadále možno činit změny, ovšem s výjimkou těch, které by znemožnily či podstatně ztížily budoucí využití území způsobem, pro nějž má být území prověřeno. V rozsudku ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 As 67/2017 - 38, pak kasační soud dovodil, že vymezení územní rezervy bude v souladu se zákonem, pokud je třeba prověřit budoucí využití území, účel prověření je v souladu s úkoly a cíli územního plánování a toto omezení trvá pouze po nezbytně nutnou dobu.

[27] Nejvyšší správní soud je shodně s krajským soudem přesvědčen, že napadené opatření je ve vztahu k pozemkům stěžovatelky odůvodněno dostatečně. Krajský soud se v bodech 46 a 47 svého rozsudku zabýval žalobní námitkou ohledně rozporu napadeného územního plánu s bodem 26 Politiky územního rozvoje. Podrobně, tedy nikoli pouhým odkazem, zde soud vysvětlil, z jakého důvodu není sporná územní rezerva s Politikou územního rozvoje v rozporu. Tento důvod lze shrnout tak, že v nyní posuzované situaci není namístě posuzovat, zda jsou splněny podmínky pro výjimečnost umístění záměru do záplavového území, neboť na stěžovatelčin pozemek nyní žádný záměr umisťován není; v napadeném územním plánu je pozemek stále veden jako nezastavitelný. S tímto odůvodněním se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[28] Kasační soud má dále za to, že jak z odůvodnění územního plánu, tak z odůvodnění rozsudku krajského soudu jsou dostatečně seznatelné argumenty pro vytyčení sporné územní rezervy. Přes odpůrkyní deklarovanou prioritu spočívající ve využívání stávající ČOV Dobřichovice je podle Nejvyššího správního soudu ze strany odpůrkyně legitimní v procesu územního plánování zvažovat i alternativu vlastní ČOV, a to tím spíše za situace, v níž existují pochybnosti o tom, zda bude v budoucnu další využívání ČOV jiné obce možné.

[29] Nejvyšší správní soud zároveň shledal, že napadený územní plán i za této situace respektuje rekreační potenciál dotčeného území. Zároveň rozsudek srozumitelně a přesvědčivě popisuje i důvody, proč má být sporná územní rezerva vytyčena právě v oblasti, která má mimo jiné i rekreační potenciál a v níž se nachází i pozemek navrhovatelky.

[30] Stejně tak Nejvyšší správní soud konstatuje, že se krajský soud dostatečně vypořádal s námitkou týkající se vhodnosti vymezení sporné územní rezervy právě na pozemku stěžovatelky oproti sousednímu pozemku (ve vlastnictví jiné fyzické osoby) a oproti pozemku ve vlastnictví obce. Lze přisvědčit tomu, že pokud (i) sousední pozemek je krom vlastnického práva zatížen navíc veřejným zájmem na ochranu lesa, a (ii) obecní pozemek je zatížen veřejným zájmem na zachování zemědělské půdy vyšší třídy ochrany a mimo to je prostorově méně vhodně umístěn, lze uzavřít, že soud aplikoval

přezkoumatelné a logické důvody, proč nebyla sporná územní rezerva vymezena na těchto pozemcích. Naopak argument, že sousední pozemek je položen níže než pozemek stěžovatelky, podle kasačního soudu výše uvedené důvody nevyvažuje, neboť všechny pozemky jsou umístěny v těsném sousedství a na břehu řeky - tedy v téměř stejné nadmořské výšce; proto případný rozdíl výškové polohy pozemků není v nynějším případě rozdílem natolik významným, jako důvody shora uvedené.

[31] Nejvyšší správní soud rovněž dospěl k závěru, že z ničeho neplyne nepřiměřený zásah sporné územní rezervy do práv stěžovatelky; sama stěžovatelka konkrétní omezení stávajícího využití pozemku neuvedla. Pozemek je napadeným územním plánem ostatně nadále veden jako nezastavitelný, a navíc se nachází v záplavové oblasti. Proto se kasačnímu soudu jeví, že jeho nyní přípustné rekreační využití může spočívat ve stěžovatelkou zmiňovaném rybolovu, turistice a relaxaci. To však zjevně nejsou činnosti, které by byly způsobilé ohrozit účel sporné územní rezervy, tedy využitelnost pozemku pro případnou výstavbu ČOV, a to ať již by případná ČOV vypadala jakkoli.

[32] Námitku, že kvůli umístění územní rezervy pro potřeby ČOV se nebude lokalita rozvíjet, což ovlivní ceny všech okolních nemovitostí včetně stěžovatelčina pozemku, stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, ale poprvé až v kasační stížnosti. Touto námitkou se proto ve smyslu § 104 odst. 4. s. ř. s. kasační soud nezabýval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49).

[33] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že kasační námitky stěžovatelky neshledal důvodnými. Rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný, podrobně vysvětluje, proč není vymezení sporné územní rezervy v rozporu se zákonem a proč přisvědčil odpůrkyni, že je sporná územní rezerva dostatečně odůvodněna jak ve vztahu k cílům územního plánování, tak ke konkrétnímu pozemku stěžovatelky. Z napadeného rozsudku je zřejmé, proč krajský soud neshledal v napadené části územního plánu žádný exces a proč měl za to, že zvolená regulace vychází z legitimních a dostatečně objasněných cílů samosprávy a je přiměřená.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatelky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[35] Výroky o náhradě nákladů řízení se opírají o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[36] Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[37] Při rozhodování o nákladech řízení vycházel Nejvyšší správní soud z usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, podle něhož žalované správní orgány mají, v případě, že se nechají právně zastupovat, právo pouze „na náhradu účelně vynaložených nákladů přesahujících jejich běžnou úřední činnost. Příkladem může být řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (např. územního plánu) vydaného malou obcí, která

pokračování

nedisponuje odborným personálem ani potřebnými finančními zdroji nezbytnými pro vedení složitého soudního řízení.“ Odpůrkyně je relativně malou obcí bez příslušného odborného personálu, soud jí proto přiznal právo na náhradu účelně vynaložených nákladů. Zástupce odpůrkyně učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby, spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za tento úkon mu náleží mimosmluvní odměna dle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Částku ve výši 3 400 Kč je navrhovatelka povinna zaplatit odpůrkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, advokáta JUDr. Jana Marečka.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu